

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gid., pol leta 1 gid. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Občinske volitve v Gradcu.

Zgodilo se je, kakor smo pričakovali, kar pa bi ne bila smela mirno dočakati vlada.

Občinske volitve v Gradcu so se završile v smislu, ki je hudo nevaren verskemu in npravskemu življu v deželi, ki je naravnost sovražen avstrijskemu čuvstvu, ki pa je značilen za razmere vladujoče uprave.

Ko bi tudi ne bil Gradec glavno mesto dobre tretjine slovenskih deželanov, obžalovati bi vendar morali, da se je kaj tacega smelo in zamoglo zgoditi v mestu, ki je v — Avstriji.

Ne bomo raziskavali, kedaj se je raztrosilo v Gradcu radikalno seme, kdo ga je skrbno negoval, da se je izcimil iz njega vražji plod. Dovolj žalostno je, da je pognala ta pruska rastlina tako bujno, da obsenčuje ves Gradec, da ima vrh, do katerega niti državna oblast in avtoriteta ne moreti seči.

Merodajni faktorji morali so davno vedeti, kaj se kuha v Gradcu. Zgodilo se ni ničesar, da se nevarnim pojavom zastavi pot. Še le ko se je Gradec javno upri vladarski odredbi, ko je začel razbojniško napadati avstrijsko vojaštvo ter silovito delati nato, da se poruši vse, kar bi še spominjalo na Avstrijo, tedaj stoprv zgenila se je vlada ter razpustila revolucionarni občinski zastop.

Hujšega se Gradcu ni zgodilo, ker je to uporno prebivalstvo — nemško.

Gradčane ta pokora ni bolela bogvedi kako. Upili so pač grozovito o krivicah, katere jim je zadala vlada zbok „otročarije“. Upitje je bilo pa le zato, da jih slišijo in pomilujejo to in onostranski Nemci, da se raztoži tudi vladi. Oboje so dosegli.

Nad ostudnimi čini, ki so se ponavljali pretečeno zimo v Gradcu na ulici in v — salonih, zgražalo se je pač vsako avstrijsko bitje; toda splošno je bilo mnenje, da so provzročitelji

iz posameznih neznatnih slojev, da pa večina prebivalstva ohsoja izdajalsko vedenje. Kako smo se motili! Gradec je bil že tačas ves v senci pruskega izdajalstva, le poedine betvice so še bile avstrijske.

To so pokazale občinske volitve.

Med nemškimi nacionalci ni bilo ravno prevelike agitacije, svesti so si bili zmage, ker jim je bilo znano, kako rapidno deluje protiaustrijski duh med vsemi slojevi.

Tembolj goreče so se postavili v bran oni redki možje, ki so vernega avstrijskega mišljenja. Zanašali so se gotovo, da mora za njihovo dobro stvar biti vneti tudi vlada, nadjali so se, da bodo na njih strani vsaj vladni možje — državni uradniki.

Ta stranka se je imenovala „Patrijotična nemško-avstrijska stranka“ ter klicala meščane v svoj tabor pod geslom:

„Nepremakljiva zvestoba za našega cesarja, topla ljubav za našo Avstrijo, katera ne izključuje vztrajnega varstva naših nemških stanovskih koristij, pošteno pogajanje za blagor in napredek našega mesta, pravičnost napram prijatelju in sovražniku, varnost v upravi in boj proti vsake vrste propalosti.“

In kaj menite, koliko meščanov je bilo za to prelepo geslo? Niti jedna cela četrtina ne!

V vseh treh razredih zmagali so pruski radikalci z ogromno večino glasov. Na njih strani je bilo nad 4000 volilcev, dočim jih je glasovalo v taborju avstrijskih patrijotov komaj nekaj nad tisoč.

Obraz pa si je zakrivala Avstrija, ko je volil II. razred. V tem razredu odločujejo od države plačani uradniki in umirovljeni častniki. Z jako malo izjemo stopili so vsi ti pod pruski prapor.

Na koga pa še naj vlada računi, ako jo njeni lastni uslužbenci izdajajo? Ali bi se pač

zamoglo kje drugje zgoditi nekaznovano podobno izdajstvo!

Daleč so jo pritirali v Avstriji s tistim bedastim zistemom, da je nemštvo državo vzdržujoč živelj. Da, nemški živelj, kakršen je v Gradcu, še lahko enkrat vzdržuje državo, toda ta država ne bo Avstrija, nego — Bismarckov „rajh“.

Deželni namestnik, kateremu je poverila vlada skrb, spoznava pač sedaj, kam jo je zavozil Gradec, da bo pruska burja prekucnila tudi njegov namestniški stolček, toda spoznanje je prepozno. Čudno ga je moralo vsekakor dirniti, ko je videl kako so odkorakali podrejeni mu uradniki mož za možem v sovražni tabor zoper njega in državo.

Če pa nima mož toliko odločnosti in ugleda, da bi bil vzdrževal v avstrijski zvestobi sloje, pa tudi ni, da bi ga mi pomilovali.

Dne 28. t. m. sestavi se občinski odbor graškega mesta, a to iz zgolj življev, ki iz dna svojih izdajalskih duš sovražijo vse, kar nosi avstrijsko ime, katerim je zoprna vsaka oseba, vsaka uprava, ki jih spominja na „c. kr.“, katerim ne bodo dosti svete niti Najvišje naredbe, ako niso iste v Wolfovem programu. Izvolili si bodo svoji stranki „vrednega“ župana — skoraj gotovo prejšnjega — in zmaga nad Avstrijo je gotova.

Komu je bil tedaj na korist svojedoben razpust občinskega sveta?

Državnemu ugledu gotovo ne, nego le radikalnim Nemcem samim, ki slavijo sedaj dvojno zmago, zmago nad poraženim avstrijskim ugledom in njegovo slabostjo napram nemštvu, ter zmago nad avstrijsko mislečimi in versko čutečimi rojaki.

Gradec je v duševnem oziru za vedno zgubljen Avstriji in npravsko-verskemu čutu. Merodajne strani opozarjalo in svarilo se je

LISTEK.

Doma in na tujem.

Poučna povest za narod.

Poljski spisatelj Felicijan Pintowski.

Poslovenil Podravske.

Nihče ni smel slabo govoriti o Antonu, to je resnica, razumi se, da nihče izmed moških, a Antonovej sosed, gospej Jožefovi nobeden obzir na bogastvo, niti nobeden lim ni bil v stanu zamašiti usta. Gospá Jožefova je imela do župana mnogo na srcu, torej je tudi župan slišal večkrat resnico od nje.

Jožefova, žena kmeta Jožka, bila je rojena v mestu in ker je bila toliko učena, da je znala nemški, so jo navadno imenovali gospó Jožefovo.

Jožek, nezmožen v mladosti strinjati se z mačevo, je zbežal od doma ter si našel službo v mestu pri železnici. Tam se je razvnel za igro v loterijo ter spoznal svojo bodočo ženo. Bila je res vrla gospodinja in kaj delavna ženska; ljubila je svojega moža toliko, da ni videla njegovih napak, sama pa je imela to napako, da je govorila za štiri in ako jo je kdo napadel, pa za deset.

„Jaz pa vam pravim“, je dejala enkrat v nedeljo gospá Jožefova sosedam, zbranim pred hišo, da ta Anton nas v kratkem spravi na boben. Ali je že videl kdo, da bi nekdo, ki toliko dela, nego midva z možem, ne imel ničesar, nego samo revščino pri hiši? Vsega tega pa je kriv župan, ta pridanič, skopuh, oderuh, zmikavec.“

„Toda gospá Jožefova“, oglasi se na to sosed, „te vaše revščine je več kriv vaš mož, nego Anton, kajti...“

„Draga moja“, seže ji Jožefova v besedo, „vi pravite, da je mož več kriv? Seveda, bil bi več kriv, ko bi za njim lazil ter ga prosil — aha, toda temu ni tako. Ko Anton moža le zagleda, takoj ga vstavi ter vpraša, če mu mar ne manjka denarja za loterijo, ali je imel dobre sanje. Dá, še sam mu pomaga izbirati številke za terno ter ga spodbuja in mu nudi denar, dokler si ga revni Jožek ne izposodi od njega ter ga zanese v loterijo.“

„Resnica, resnica, da je skušnjavec nekoliko kriv, toda s tem ne morete opravičiti moža, kajti ako ne bi hotel, ne jemal bi denarja od Antona, saj ima vendar vsak prosto voljo in pamet“, omeni sosed.

„Kaj mi govorite o prosti volji“, odgovori Jožefova, „ker pa jaz vem, da moj mož ni kriv, marveč samo ta Anton, malopridnež in skušnjavec, kajti prosim vas: vedno bom trdila, da ako kdo zapazi na komu njegovo slabo stran ter se trudi, se s tem okoristiti sebi v prid, drugemu pa v škodo, pa je tak človek hujši od lopova.“

Gospá Jožefova je imela nekoliko prav, kajti večkrat ima večji greh zapeljivec, nego zapeljani, samo v tem se je motila, ker je sodila, da bi se bil Jožef vzdržal od igre v loterijo. To veselje postalo mu je že navada, prešla mu v kri in taka navada se le težko da izriniti.

Jožku se je neprastano zdelo, da pri vsakem naslednjem žrebanju morajo priti uprav te številke, katere je bil postavil, da torej priigra toliko, da se mu vrne ves doslej zastavljen denar ter mu še ostane par tisočakov gotovine. Med tem pa številke le ni bilo in denar na stavo je šel rakom žvižgat, a tega denarja ni bilo malo. Dasiravno Jožek na pojedine stave ni stavil veliko, vendar je zastavil mnogo, ker ni izpustil nobene stave, torej, zračunivši skupaj, znosil je Jožek v dvanajstih letih znatno svoto v loterijo, katero bi mogel sedaj smatrati za pravi zaklad, ako bi bil zbiral denar v hranilno

Jovolj pravočasno — krivdo naj iščejo tam, kjer je.

Strupeni odnosi, ki se nahajajo v občin-
skih upravah v Gradcu, Trstu in drugod, kličejo
že v pojemajočem glasu: Vlada, spremeni nujno
nesrečni svoj sistem, ako nočeš, da se pogrez-
nejo vsled njega verni Slovenci in — ti sama!

Do tu, in ne dalje!

Če vlada potrebuje poslancev slovenske
delegacije, potem vé, koliko so njih glasovi vredni,
in če poslanci vedo, da so vladi nenadomestljivi,
potem je njih dolžnost, da stavijo vladi pogoje,
katere mora prej izpolniti, predno ji store
kako uslugo!

To je sicer res: kakršnih poslancev je kak
narod vreden, takšne ima, in kakršno plačilo,
tako delo; mi Slovenci vendar upamo, da nas
Bog še ni tolikanj zavrgel, da bi imeli najslabše
poslance, ki bi iskali na Dunaji pred vsem
osebne koristi — poslanske dijete, ministerske
stole, uradniško karijero, vse drugo pa pre-
puščali usodi slovenskega naroda, katera mu
je — kakor nekateri mislijo, od slučaja do slu-
čaja tudi zdaj — pomagala — kali?!

Take neodločne, neresne, nemoške politike
kot do zdaj, slovenski poslanci ne smejo več
tirati. Ali naj za slovenski narod kaj izposljujejo
od vlade, — zdaj je prilika za to, ker je vlada
v škripcih! — ali pa naj mandate odlože. Volilci
pač niso menda taki nerazsodni ljudje in masa,
da bi ne vedeli, zakaj so poslance volili in jih
poslali na Dunaj! Zakaj ugodi vlada Nemcem
in njihovim zahtevam? Zato, ker postopajo soli-
darno in — energično! Pri naših poslancih
vsega tega ni, in prav ni to — da ni!

Grof Thun laviral je do zdaj med desno in
levo, zdaj ko potrebuje večine in glasov nje po-
slancev, nagnil se je na desno, misleč, da najde
v nji možičkov, ki se dajo radi — za nos voditi,
katere upa s par frazami in nekoliko obljubami
dobiti za svoj manever. Toda sedaj se kaže, da
tudi Thun ne bode imel lahkega dela z našimi
zastopniki.

Poljaki so obljubili Slovencem podporo.
Čehi in Poljaki so izvestno toliko značajni, da
bodo ostali mož beseda. Dobro, potem naj se
Slovenci in Hrvatje teh drže, a od vlade takoj
zahtevajo resno, da ustreže njihovim zahtevam,
če pa ne, naj si pa takoj obdrže proste roke!
Tlačanju mora biti konec in sicer konec za
vselej! Korošci, Južni Štajarci, Slovenci in
Hrvatje v Primorju in Trstu in kranjski Slo-
venci pričakujejo baš sedaj od svojih poslancev
kacega uspeha, kajti kdor ima čast biti državni
poslanec, ima tudi dolžnost delati za interese
svojih volilcev in naroda.

Kdor ima šolo, istega je bodočnost!

Vsak narod se bori za svoje svetinje, po-
sebno še se pa moramo Slovenci boriti, da si

priporimo obstanek, — da si priporimo bodoč-
nost. In če hočemo zmagati, če nam je mar
naša bodočnost, če nočemo da poginemo pod
petami naših sovražnikov, se nam je tem vstraj-
neje boriti vselej in povsod. Povsod moramo
paziti, da srčno odbijemo napade sovragove;
najbolj pa moramo paziti, in najbolj srčno odbi-
jati napade, čim važnejša je reč ali stvar, ki si
jo hoče prilastiti sovrag. — In kaj je važnejše
za našo bodočnost, kakor naša mladina, oziroma
naše šole!

Da nimamo slovenskih srednjih in visokih
šol, ne bomo ponavljali, saj se to itak toliko-
krat, in žal! brezuspešno povdarja in razklada;
pa omeniti nam je napadov sovragovih na naše
ljudske šole.

Kdor ima šolo, istega je bodočnost! — Ta
stavek je resničen, in povsod in vselej, pri
vsem našem stremljenju bi nas naj
vodil! Ako imamo svoje šole, slovenske šole,
in če tudi samo ljudske, še nismo izgubljeni;
ako pa izgubimo še te, nam ni več pomagati.

Da, tako je. Narodna šola ustvarja temelj
v mladini, na katerega se naslanja narodova
omika in probujenost. — Nič ni strašnejšega in
žalostnejšega, kakor nevedno in neuko ljudstvo,
ki se noče zavedati svoje narodnosti, kajti, ker
mu manjka podlaga, temelj za narodno probu-
jenost, je ne ume, postane vihravo, postanejo
narodni kričarji, fakinaža, ki svojemu lastnemu
rodu več škodujejo, kakor sovrag. Ker taki kri-
čarji ne umejo narodnosti, ker nimajo podlage
za to, zato obračajo svoj plašč tudi po vetru. —
To v enem slučaju, kar nam prinese tuje šole;
drug slučaj pa je ta, da nam mladino narav-
nost odtujijo, da ta potem zasramuje in sovraži
svoj lasten rod in jezik, namesto da bi ji bila
opora, bramba. — Brez narodnih šol ni-
mamo bodočnosti!

Važnost te resnice so spoznali naši nasprot-
niki, in delajo našim narodnim šolam ovire, jih
izpodrivajo in nadomestujejo s svojimi potujče-
valnicami. Ne bomo govorili o zasebnih društvih,
ki imajo črne namene, kakor „šulferajn“ i. dr.
temveč pogledimo „pravično“ postopanje naš h
šolskih svetov.

Čisto narodnih ljudskih šol itak nimamo.
Kje pa imamo kako čisto slovensko ljudsko
šolo? Teh par, kar jih je, so vse dvojezične,
slovensko-nemške ali nemško-slovenske, oziroma
slovensko-italijanske ali italijansko-slovenske, to
se pravi, da ima slovenščina poleg nemščine
ozroma italijanščine več ali manj veljave. Po
Koroškem in Primorskem še pa takih dvojezič-
nih ni, ali vsaj premalo.

Kje si naša enakopravnost, ako se po naših
tleh šopirijo nemške in druge potujčevalnice, in
ako se celo v takozvanih slovenskih ljudskih
šolah poriva slovenščina v kot in se oblastno
šopiri „blažena“ nemščina ali laščina!

Slovenci, ki nas je jeden in pol milijona
v krilu Avstrije, ki ji dajemo davek v denarju
in krvi, ki so nam postavno zajamčene pravice,

zajamčena enakopravnost, Slovenci nimamo tedaj
niti v ljudskih šolah popolne veljave!

Rekli smo, da imamo dvojezične šole v
katerih ima slovenščina več ali manj veljave
poleg nemščine oziroma italijanščine. To veljavo
pa nam hočejo naši sovragi manjšati in slabiti,
tako, da bi se jim naposled posrečilo jo popol-
noma uničiti. Prežalostni so vzgledi v tem oziru,
kako se mora slovenščina omikati iz ljudskih
šol tujščini na jezikovnih mejah. Sovrag ve iz
izkušnje, da je to najboljše in izdatnejše sred-
stvo, da prodere v naše vrste, da pade kos za
kosom slovenskih tal v nenasitljivo žrelo lač-
nega tujca!

Slovenski poslanci in drugi boritelji, tukaj,
na tem polju imate dela dovolj, pa tudi ti, dragi
narod, se moraš sam boriti za slovenske šole in
se pritoževati zoper vsakojake krivice. — Na-
rodne šole, slovenske narodne, čisto slovenske
narodne šole nam dajte!

Kje drugod na svetu, kakor pri nas v omi-
kani Avstriji je to barbarstvo, da se otroci že v
ljudski šoli morajo učiti drugih jezikov? Se-li
strinja to s smotrom ljudskih šol? Ne, nikakor
ne! — Zavoljo istih par učencev, ki gredo v
srednje šole, li naj se uče učenci drugih jezikov?
Nikakor ne! Nemščina se mora odpraviti iz
naših ljudskih šol, učenci se je itak ne priuče
popolnoma ali nič pri teh razmerah. Pri tem se
pa zanemarjajo drugi predmeti, naj bi se raji
porabile te ure za materinščino, da bi učenec
to bolje spoznal in se jej priučil. — Kako naj
se uči drugega jezika, ako še jednega ne zna
dobro, ako še materinščine ne ve pravilno, in
kako se naj uči dveh jezikov h krati!? Ako se
bode temeljito izobrazil v materinščini, se bode
že pozneje priučil tujščini, ako mu je bode res
treba.

In, ali nam ne zagotavlja zakon, da nam
mora vlada dajati sredstev in nas podpirati, da
se lahko izobrazimo samo na podlagi mate-
rinščine brez ozira na druge narode!!

Res krasna in nad vse koristna je ideja,
slovenskega vseučilišča v beli Ljubljani, pa ne
zabimo skrbeti si za srednje in ljudske šole. Te
so podlaga, temelj, in ako te niso trdne, naše,
narodne, se bode vsa poslopja majala.

Boriti se moramo in zahtevati, prosili smo
dovolj časa brezuspešno, zahtevati svoje pra-
vice, in naj nam sovražni listi še tako besne in
trobijo v svet o neki naši nenasitljivosti, in da
„gerade die Slovenen haben keine Ursache sich
zu den Hungernden zu zählen“ (ravno Slovenci
nimajo vzroka, da bi se prištevali lačnim, namreč
lačnim pravice). Ako še celo v ljudskih šolah
nima slovenščina potrebne veljave, potem smo
seveda „siti pravic do grla!“

Slovenski boritelji in vsi, ki vam je mar
naša bodočnost, pomnite in ravnajte se po tem:

Kdor ima šolo, istega je bodočnost!
— Brez narodnih šol nimamo bodoč-
nosti!

pušico ter jo sedaj razbil. Toda Jožek ni imel
pušice, niti razuma za to, ampak je vstrajal
dalje v svoji navadi in imetje se mu je nepre-
stano krčilo.

Čudna stvar, da človek najpogosteje ne
vidi svoje napake in ko bi mu drugi o njej
pravili, noče tega verjeti. Tako je bilo tudi z
Jožkom, kajti ko so mu pravili, da na loteriji
zapravlja imetje, je Jožek odgovoril:

„Ej, čemu nekaj trditi, ako pa človek tega
ne vé dobro. Ko bi jaz zračunil skupaj to, kar
sem zastavil v loterijo ter primeril s tem, kar
sem zadel, pa bi se pokazalo, da nisem mnogo
dodal.“

„Toda Jožek“, omenjali so mu, „ako niste
mnogo dodali, kam se potem izgublja vaše
imetje? Čemu dajete vsako leto več zemljišča
v najem Antonu? Čemu ste ravnokar prodali
predposlednjo kravo? Vsaj vendar nihče ne more
očitati lenobe ni vaši ženi niti vam; pijanec
tudi niste; kje je torej vaše imetje?“

„Kaj jaz vem,“ odgovori Jožek, „kaj jaz
vem? . . . Evo razlazi se nekam na nevidljiv
način. Gotovo je to božja volja, kajti pravim
vam, da sem še malo zastavil doslej, prav malo.“

Takega moža je torej imela gospá Jožefova,
sicer najboljša ženska, ki bi lahko živela s so-
sedi v slogi, ko bi bili ti sosede vrli ljudje, toda
previdnost je hotela, da je imela na jedni strani
sosedo Antona, na drugi pa Mikolaja.

Antona že poznamo, torej se ne moremo
čuditi, da ga je gospá Jožefova imela v želodcu.
Pa tudi Mikolaja ni imela rada, ker to je bil
pravcat pijanec, ki jo je rad dražil in kadar je
bila najbolj razgreta, takrat je stopil pred njo
ter jo topo gledal, ne brigajoč se za njeno jezo,
kar pa je Jožefovo spravljalo v obup.

„Dober dan, gospa Jožefova“, jo je pozdra-
vil Mikolaj, gredoč v krčmo. „Ali pa veste, kaj
se je pripetilo v mestu?“

Jožefova, dasiravno si je mogla domisliti,
da je to samo napad, ki je postal Mikolaju že
navada, je premagana po radovednosti vendar
le odgovorila:

„Dober dan! Dober dan, Mikolaj! Kaj bi se
moglo pripetiti v mestu, ker še ničesa ne vem
o tem? Tu je težko kaj izvedeti. Ni mesto ta
naša vas, ni! Ko bi nastala v okolici kolera,
izvedel bi človek o njej še le na svojem po-
grebu. Toda, kaj je tam novega, ali kaka
nesreča?“

„Kaj še nesreča! Ali se mar tako lahko
pripeti nesreča? Oho, to, kar se je pripetilo, je
še hujše nego nesreča, ker človek ne vé kaj o
tem reči, ker . . . vidite, gospá Jožefova. . . .“

„Toda na usmiljenje božje, Mikolaj“, seže
mu v besedo Jožefova, jaz že kar vzdiham od
nestrpljivosti, vi pa vlečete besede, kakor nena-
mazan voz, vsako besedo čez pol ure! Povejte
vendar, kaj se je zgodilo, a urno!“

„O, o, kako še? Ali mar jaz morem tako
otepati in mleti z jezikom, kakor, ne primerja-
joč, mlinško kolo ali vi, gospa Jožefova?“

„No, no, prosim odpuščanja! Sem mar jaz
prosila za razgovor, ali kaj? Pojdite k zlodju
ter mene s trlico in z mlinom ne primerjajte.
O vidi se vam, da vam je otrpnil jezik od žga-
njice kakor kol, ker človeški govor primerjate z
mlinom. Pijanec! Modrijan!“

„O, o, in kako še?“ je vprašal bedastco se
smehljajoč Mikolaj, ne ganičši se z mesta.

„Rane božje. Pa govorite s tepcem, kki pa
ne vé ničesar o ponosu, o časti, o sramoti“,
zakriči gospá Jožefova ter zapre hišna vrata.
Morala je namreč odstopiti, ker je znala iz
skušnje, da Mikolaj ne odstopi.

(Dalje prihodnjič.)

Celjske novice.

(Za vodovod v Celju) govorilo se je tudi v zadnji občinski seji; žalibog, da gospoda niso imeli dovolj časa in veselja pri tej stvari tako dolgo ostati, da bi se bilo tudi res kaj sklenilo, kajti v ozadju je stal Stepischnegg ter mencial od nestrpljivosti z vsemi štirimi. Imel je namreč priučen na pamet nujni predlog: graškim pruskom izrekajo celjski sobratje v občinskem svetu toplo zahvalo in priznanje za njih krepki boj in zmago zoper — avstrijsko vlado. Ta predlog so burno sprejeli, vse ostalo dnevnega reda pa prekoračili ali le površno spomenili. Tudi vodovod je zdrknil pod županov sedež.

(Obrazec za dopisnike nemškim listom.) Nemški narod, kakršen je na Spodnjem Štajarskem potrebuje baje „krepke duševne hrane“. „Celjska žaba“ upošteva to potrebo ter prinaša uzorce, po katerih je v bodoče pisati za razvajeni „kulturni“ nemški rod. Omenjeni listič si je privoščil zadnjič „kranjski prepri“, prevel v nemščino nekaj stavkov iz obeh časnikov nasprotu jočih ljubljanskih strank ter zaključil svoja opazovanja s sledečimi „krepkimi“ besedami: „To je tedaj tista družba, kateri na ljubo se baš sedaj hoče Nemce Spodnještajarske, Kranjske in Koroške poklati (!). Pred to segnijo, bedasto, neumno-držno druhaljo ima grof Thun strah.“ Slovensčina seveda nima primerno „krepkih“ izrazov, sicer bi nemška tečna kultura našim bralcem — želodce preobračala.

(Russisches aus Untersteier) t. j. nekaj ruskega iz Spodnještajarske, je duhoviti naslov, pod kojim denuncira znani sevniški janičar Tomitsch v „celjski žabi“ učiteljstvo — tedaj stanovske tovariše — ondotnega okraja, ki so se zbrali k svoji letošnji okrajni konferenci v šoli na Vidmu, a to poslopje je bilo okrašeno z — „ruskimi“ zastavami. Da je bilo dovolj cesarskih in avstrijskih barv, tega ne omenja, le slovenske trobojnice so mu izdajalske barve. In čujte drznost Slovencev! Celo podoba svojega vladarja — bila je vladarska jubilejna slavnost — so okrasili s slovensko trobojnico. Nesramni ovaduh pripoveduje to v besedah, katere naj raumejo le pruski hinavci — češ, „podoba cesarja, ki izvira iz nemškega rodu“. Koliko veleizdajalskih mislij tiči v tem stavku, našim bralcem ni treba vedeti, ako vedo le oni, katerih se tiče. Slovenske barve nam je potrdil sam presvitli cesar, iste tedaj nikakor ne morejo žaliti njegove podobe. Ali je znano pruskemu dopisunu, da si je pripela slov. trobojnica cesarica in so-proga cesarja Ferdinanda I. 1848. na svoje prsi, ko se je vozila javno med dunajskim občinstvom?

(Važno izpovedanje.) Trgovski pomočniki v Celju moledujejo že več let za nedeljski počitek. Nedavno se je zadeve lotil tukajšni magistrat sporazumno s trgovinsko zbornico. Prošnja se je odklonila s sledečim razlogom: „Kdor pozna razmere našega mesta, ki je v trgovskem prometu skoraj edino le navezano na deželo, okolico, ta bo uvidel naše pomisleke; kajti kmečko ljudstvo zamore le ob nedeljah in praznikih prihajati v mesto, da si nakupi potrebno blago.“ Ne sramujejo se naši Prusaki pripoznati, da je njih obstoj odvisen le od slovenskih kmetov, toda kakšna je njih zahvala! Oni mlačni okoličani pa, ki še vedno zalagajo posebno po nedeljah nemške trgovine, pa so razven narodnega greha, tudi deležni — po lastnih izjavah trgovinske zbornice — krivde, da ne dobijo trgovski uslužbenci prostih nedelj, nego morajo — brojiti slovenske groše.

(Lažejo, da bi lahko grabil) v „celjski vartarci“ in napadajo č. g. opata celjskega Ogradija, da moti nočni mir s tem, da pusti ponoči ob trgatvi streljati. Mislijo si, „celjska žaba“ naj kvaka če tudi ostudno laž, samo da se obrekuje mil. g. opat. Iz najzanesljivejšega vira zvedeli smo, da mil. g. opat niti vedel ni, da je kdo sprožil kaki možnar v njegovem vinogradu. Pač pa je streljal tudi Balantov Lojzek, ki pa menda, še ne bode tako hitro dosegel čast celjskega opata. Le malo več poštenosti, in ostudna nemška nestrpnost se bode tudi oblačila!

Poštna zadeve.

Slovinci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Velenje. Tudi c. kr. pošta v Velenju ima samo nemški poštni pečat. C. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu se v svojem času ni pri ustanovitvi pošt po Slovenskem za slovenski jezik nič brigalo, tiho veselje ga je navdajalo, kako Slovenci spijo narodno spanje, kako se nikdo nič ne poteguje za pravice slovenskega jezika in tekom časa je po sto in sto naših pošt imelo samo nemške poštne pečate, nemške napise, nemške poštne vrednotnice, nemške tiskovine in po mnogih krajih celó nemške poštarje, prav tako kakor pravi pregovor: „Zla trava hitro raste!“ Zdaj ko se vzbujamo iz spanja in si manemo zaspane oči, vidimo, da nas je obrasel po vsek progah in črtah nemški osat, plevel, nemška kopriva itd. Vzemimo v roke motiko, srp, srpačo, ter izrujmo ta dušljivi plevel iz naše zemlje. Na delo občine Velenje, Škale, Št. Janž na Vinski gori, Št. Ilj pri Gradiču! Jedenajst je ura! Pozno je, a ni še prepozno! Uložite prošnjo na trgovsko ministerstvo za slovenski poštni pečat, za slovenske napise na pošti in poštne vozu, in če treba tudi za slovenske poštne vrednotnice in tiskovine. „Kdor hoče, da ga drugi spoštuje, naj se sam spoštuje!“ Zatorej naprej z veljavo slovenskega jezika! V poštno področje Velenje spadajo vse prej naštete občine, ki so štele leta 1890. toliko prebivalcev: Velenje 2237, Škale 1531, Št. Janž na Vinski gori 1198, Št. Ilj pri Gradiču 787, deloma spada v to poštno področje tudi občina Sv. Andrej nad Polzelo z 891 prebivalcev. Vsem tem kličemo: Vzemite v roko motiko, srp, srpačo slovenske zavednosti! Spiše naj se skupna (kolektivna) prošnja prebivalstva bivajočih v krajih, ki spadajo v občino Velenje, namreč: Pesja ves, Konov, Paka, Podgorje, Preloge, Zabrde, Gornji Šalek, Spodnji Šalek, Podkraj, Bevkica ves, Bevkici kraj, Stara ves in Velenje. Ne čakajte in ne zanašajte se na druge „Kdor se na tujo pomoč zanaša, v situ vodo prenaša!“

Prošnja. Rodoljubi v Brežicah, Slovenskem Gradcu, Ptujju, pri Sv. Barbari v Haložah, pri Sv. Bolfenku na Biču, v Podčetrtku, Kozjem, Pragerskem, Sevnici, Rogatcu, Ribnici, pri Sv. Miklavžu pri Ormožu, v Studenicah pri Poličanah, pri Sv. Benediktu v Slovenskih goricah so prošeni, nam naznaniti 1. katere občine spadajo celo 2. katere le deloma v ondotno poštno področje in 3. o dvojezičnih poštah vrednotnicah (zalepke, dopisnice, nakaznice, spremnice itd.), o poštah tiskovinah (poštne vzprejemni in oddajni listi ali recepti itd.) ter 4. o drugih možgih nerednostih osobito obnašanju poštne oseboja nasproti Slovincem in našem jeziku. O poštah pečatih vseh teh pošt nam je znano, da so nemški.

Občina Cogentinci pri Sv. Antonu v Slovenskih goricah ima samo nemški pečat z napisom „Zoggendorf, polit. Bezirk Marburg“, in urejuje vse po nemško, kar kaže žalostni obraz tamkajšne slovenske zavednosti. Prebivalstvo ima tam po cestah in hišah slovenske napise le občinski urad in „rihtar“ se pačita z nemščino kakor sraka s ptujim perjem. Tu se je uresničil pregovor: „Kdor za ptuje prime, izgubi svoje!“ Proč z nemškim pečatom in z nemškim uradovanjem ter posadite v občinski urad svoj mili slovenski jezik! „Domač jezik, domače vino, domač pridelek in domače navade naj imajo pri nas največjo ceno!“

Vse občine po slovenskem Štajarju so prošene, položiti na visoko vlado na Dunaju v slovenskem jeziku prošnje za slovensko vseučilišče v Ljubljani, za nadsodišče za slovenske pokrajine, za upeljavo slovenskega jezika, napisov itd. po poštah in železnicah.

Spodnje-štajarske novice.

(Imenovanje.) G. Emerik Beran, dosedaj pomožni učitelj glasbe na češkem učiteljskem v Brnu je imenovan stalnim učiteljem glasbe na c. kr. učiteljskem v Mariboru.

(Promovirana) sta bila dne 12. t. m. na graškem vseučilišču gospoda Viktor Gregorič in Franc Cvetko, prvi za doktorja vsega zdravilstva, drugi pa za doktorja prava.

(Šolske zadeve) Dvorazrednica v Ljubnem pri Gornjemgradu razširi se v trirazrednico, istotako dvorazredna nemška šola v Laškem trgu, a jednorazrednica v Novištiti v dvorazrednico. — Za podučiteljico na Rečici pri Gornjemgradu je imenovana gđ. Olga Sittig, dosedanja pomožna učiteljica pri Sv. Lovrencu pri Prožinu, za podučitelja pri Sv. Duhu v Haložah pa učiteljski abiturijent g. Anton Pesek. — V stalni pokoj je stopil ravnatelj in nadučitelj v Konjicah, g. Peter Kapun.

(Trgatev) se pričinja po Spodnje Štajarskem in Dolenjskem in bode v obče dobra, ker je dobro obrodilo staro in novo trsje. Po nekod je strupena rosa nekoliko škodovala, še več pa plesnoba in tudi suša v zadnjem mesecu, a ipak bode kakovost vina dosta boljša od lanskega, ki je, kakor znano, bilo dokaj dobro, in tudi množina vina, ki se ga bode pridelala, bode nekoliko odškodovala vinorejce za obilni trud in za ogromne troške, ki jih imajo s starimi, še več pa z novimi vinogradi.

(Iz Gornjegagrada) nam toži prijatelj, da ni bil letos na cesarjev imendan zastopan obč. odbor pri sv. maši, kakor je bilo vsa leta sem običajno. Prejšnji župan je poslal kot vabilo k temu posebno okrožnico vsem udom občinskega sveta, kar pa je baje letos sedajni župan opustil. — Če se je to res zgodilo, gotovo ni bilo nomenoma, nego le nevednost ali pozabljivost, kar pa bi se tudi ne smelo nikakor zgoditi.

(Poročil se je) gosp. Franc Praunseis ml., posestnik in veletržec v Št. Jurju ob juž. žel. z gospico Anko Löschnig iz Šmarja pri Jelšah.

(Na Ponikvi) priredi ondotno „Kmet. bralno društvo“ v nedeljo 16. t. m. ob 3. uri popoldne v Knezovi gostilni shod zvezan s Kocenovo slovesnostjo in z odkritjem lepe spominske plošče slovečega zemljerisca Blaža Kocena, ponikovskega rojaka. Pel bode blagodušno pri slavnosti oddelk dobroznanega „Celjskega pevskega društva“. K prav obilni udeležbi od doma in drugod vabi najljubnejše odbor.

(V Rajhenburgu) bodo postavili spomenik našem presvetlemu cesarju. Ondi snuje čitalnica pevski zbor.

(Na Bizeljskem) in v sosednjih štajarskih vinogradih so letos pridelali okolo 30 000 hektol. vina, skoro vse od ameriških trt, ki so letos kaj dobro obrodile.

(V Pišecah) in okolici doživeli so vinorejci zopet tiste vesele čase, kakor so jih pogrešali nad desetletje; doba trgatve se je namreč veselo oživela. Iz vinskih goric je slišati radostno streljanje topičev, kakor nekda, a tudi letošnji vinski pridelek presega celó pričakovanje posameznikov. Kapljica je sladka ter bo privabila gotovo dovolj kupcev.

(Trgatev.) V Haložah je letos slaba z branjem. Zavoljo premrzlega vremena še je grozdje skoraj kisel in vsled deževja razpokano. Ni dovolj, da je že trtna uš uničila mnogo, prišla je letos še druga ujma nad grozdje, namreč plesnoba. Čeravno se je žveplalo t. j. z žveplovim prahom trosilo, je vendar grozdje tako, da bodo morali v dveh obrokah brati, da se vsaj nekoliko pravega vina dobi, če ne, bode vse „kiselica“.

(Pri Novi cerkvi v Haložah) ni bilo nikake slavnosti v proslavo 50letnice vladanja Franca Jožefa I. in bi je tudi ne bilo, ko bi se tudi ne bilo zgodilo ono grozodejstvo, ker je „vrli“ krajni šolski svet dovolil za slavnost celih — 10, beri deset krajcarjev!

(Velikodušno darilo ptujskih Nemcev.) Podporno društvo za dijake na ptujskem gimnaziju dobivalo je dosedaj od mesta Ptujja zdatno podporo letnih — 25 gld. Umevno je tedaj, kako so radi naglašali ptujski mestni očetje, da jim je vsikdar blagor učeče mladine pri srcu. Ta skrb in rahločutnost jim je najbrže tudi naklonilo deželni odbor, da jim je dovolil višji gimnazij. Popolnil se je namreč ta zavod na večno moledovanje ptujkega mesta ter se mu je dalo — ptujskim nemškutarjem na ljubo — nekaj velenemški značaj. Da se pokažejo vredne in

zahvalne, sklepali so mestni očetje nedavno v občinski seji ter po vsestranskih debatah velikodušno dovolili, da je nakloniti omenjenemu podpornemu društvu v znanje na leto celih — 30 gld. Utemeljevalo se je to „zdatno zvišano“ dotacijo s tem, da so z razširjenjem zavoda zrasli onemu društvu res tudi velikanski izdatki, kar bi se dalo le pokriti, ako primaknejo — 5 gld. Občinski svet predlog konečno odobri z opazko, da je želja „nemškega“ občinskega sveta, naj se podpira z nakazano svoto izrečno le nemške dijake. — Mastili se baš ne bodo preveč! Starišem slovenskih dijakov pa svetujemo, da dajo svoje sinove v Celje in Maribor, kjer se najde brez vsake samohvale več sočutnih src za nje, nego pri ptujskih meščanih.

(Umrl je) pri Sv. Marku niže Ptuja dne 1. t. m. g. Martin Šlajnc, vpokojeni nadučitelj, star 94 let. N. v m. p.!

(V Hajdini pri Ptuj) se že svita, narodna probujenost napreduje vrlo, posebno v zadnjem času; zato pa se potrudite hajdinski narodnjaki, da še iste maroge izbrišete, da še pometete istih par smeti, ki še so pri vas. — Oskrbeli ste si bralno društvo, — res čast takemu učitelstvu, ki je tako delavno! — oskrbeli ste si, čisto slovenski občinski pečat, pa vaš župan še vedno uraduje nemški. Kako smešno in za župana nečastno je slovenski pečat pa na nemški listini! Zatorej že veste narodnjaki, kaj vam nalaga vaša narodna dolžnost, kaj vam je storiti pri prihodnjih občinskih volitvah. In te niso več tako daleč! Torej pozor! Slovenska občina naj ima župana, ki bode tudi umel in hotel slovenski uradovati! Potem vaš tajnik je tudi tak, da vedno godrnja zoper „novo slovenščino“, čeprav ne zna dobro nemški, in slovenski menda tudi ne. — Še nekaj! Tu pa tam so še tudi nemški napisi, kakor „Gasthaus“, „Hafner“ itd., imen še za danes nočemo imenovati, pa si bomo še že prišli zopet ogledat, če so izginili tisti sch in tsch. Pometite torej še te smeti!

(Kat. slov. politično in gospodarsko društvo s sedežem v Jarenini) je imelo svoj ustanovni shod v nedeljo, dne 9. t. m. Govornika sta bila dr. R. Pipuš in poslanec F. Robič. Pristopilo je takoj 70 udov. Sestavil se je odbor, ki je sprejel šest resolucij. Več o tem shodu prihodnjič.

(Za ogrske Slovence) sem do sedaj že precej knjig sprejel in razdelil, pa še več mi jih je treba. Obračam se torej z rodoljubno prošnjo na vse tiste čitatelje „Domovine“, ki imajo slov. knjig, pa se jim morda doma v prahu pogubljajo, naj mi je pošljejo, da je razpošljem med čitanja željne ogrske Slovence in je tudi porabim za ustanovitev ljudskih knjižnic ob jezikovni meji. Knjige sprejema Fr. Sal. Gomilšek, kaplan v Jarenini, žel. postaja Pesnica.

(Izpitni učne sposobnosti) na ljudskih in meščanskih šolah se bodo pričeli v Mariboru za jesenski rok dne 7. novembra t. l. ob 8 uri zjutraj. Postavno opremljene prošnje poslati je predpisanim službenim potom najpozneje do 3. novembra t. l. ravnateljstvu c. kr. izpraševalne komisije.

(Pri graškem nadsodišču) je začelo nekaj strašiti. Zatrjuje se, da pusti predsedništvo grof Gleispach, ker ga „potrebujejo“ na Dunaju, kjer pa ga bodo uvrstili za jeden činovni red — nižje. Tudi podpredsedniku, znanemu Wanggo-tu ni več Gradec všeč ter je odšel na večmesečni dopust. Govori se, da so razne slovenske peticije gospodom ogranile graški zrak.

(Obrtniško razstavo) priredila je v Gradcu v proslavo cesarjevega jubileja „Katoliška mojesterska družba“ vzajemno s katoliškimi pomočniki in učenci. Razstava je v društvenem soplehju. Štiri velike sobe okrašene so z najraznovrstnejšimi izdelki obrtnije. Svoje izdelke so razstavili tudi naslednji slovenski obrtniki: Albert Brož, izdelatelj kirurškega orodja, Anton Stojšek, podkovač, Ignacij Kosi, čevljar, Franc Žmavc, krojač in dr., katere je posebno priporočati.

(Akad.-tehn. društvo „Triglav“) bo imelo v soboto, dne 15. t. m. slavnostno zborovanje s tem-le dnevnim redom: I. Čitanje zapisnika. II. Čitanje zap. društva „Slovenije“. III. Imenovanje častnega člana. IV. Poročilo upraviteljevo. V. Poročilo odboro. VI. Slučajnosti. Zborovalo se

bo v čitalnici, Heinrichstrasse 8. II. Začetek ob 8. uri zvečer. Slovanski gostje dobro došli.

Domača banka.

Kreditna in eskomptna banka — akcijska družba — v Ljubljani.

Pod tem imenom hoče „Splošno kreditno društvo“ v Ljubljani ustanoviti banko za vse naše pokrajine, t. j. za Kranjsko, Južno Štajersko, Slovensko Koroško, Goriško, Istro in Trst.

Splošno kreditno društvo — registrovana zadruga z omejeno zavezo — začela je poslovati s 1. oktobrom t. l. V upravnem, odnosno v nadzornem odboru so naslednji gg.: Filip Supančič, stavbenik, hišni posestnik, predsednik, Ferdinand Starč, c. kr. okrajni sodnik v pokoju in posestnik, podpredsednik, Jan Dejak, c. kr. pomorski častnik v pokoju, tovarnar in posestnik, Josip Lenarčič, dež. poslanec, tovarnar in posestnik, dr. Danilo Majaron, odvetnik in dež. poslanec, Anton Putrih, hišni posestnik in trgovec, Viktor Rohrmann, hišni posestnik in trgovec, F. M. Schmitt, hišni posestnik in trgovec, Kornelij Gorup, podjetnik, Fr. Kollmann, hišni posestnik in trgovec, A. Klein, dež. poslanec, podpredsednik trgovinske zbornice, hišni posestnik in lastnik tiskarne ter Ivan Lininger, hišni posestnik in trgovec. Vrh teh so pa društvu pristopile že najboljše in najuglednejše domače firme.

„Splošno kreditno društvo“ delalo bode z vsemi močmi na to, da se prej ko mogoče ustvari bančna akcijska družba, a za to potreben kapital naj se ravno potom „Splošnega kreditnega društva“ takorekoč kristalizira, a da bode banka uspevala, da postane mogočna, in da bode ustrezala vsem potrebam zlasti slovenskih pokrajin, za to je potrebno, da se je oklenejo vsi rojaki.

Ne da se tajiti, da smo v naših pokrajinah v narodno-gospodarskem oziru že veliko dosegli. Za hipotečni in za kmetijski kredit je v vseh pokrajinah, izvemši Primorje, že dobro preskrbljeno. To je dejstvo, katero ni le resnično in veselo, ampak katero nas mora tudi vzpodbujati k nadaljevanju začtega dela in nas napotiti, da popolnimo še obstoječe praznote na polju narodno-gospodarske organizacije.

Prva naloga naša v tem oziru je, da si uredimo trgovske kreditne razmere, ker le tako oživimo industrijo in pospešujemo domačo trgovino in obrtnijo.

Vse to more storiti samo banka, katera nas zveže s svetovnim tržiščem in z avstro-ogrsko banko.

Tako, kakor se je tekom desetletij posrečilo, iztrgati iz tujih rok naš kapital za kmetijski stan, tako bi banka poskrbela domačemu trgovstvu potreben denar in pripomogla domači kupčiji, obrtniji in industriji do samostalnosti, do uspeha in veljave.

Čim mogočnejša bode banka, čim večjo zaslombo najde v vseh naših pokrajinah, tem si gurnejši in večji bodo njeni uspehi, in že sedaj smo prepričani, da bode naša bodoča domača banka znamenitega gospodarskega pomena za ves narod in naše dežele.

Glavni delež — pozneje delnica — znaša 100 gld. (§ 28. pravil določuje, da zamorejo biti izvoljeni upravnim svetnikom le tisti člani, ki so vplačali najmanj 10 glavnih deležev po 100 gld.) Delež naj se vplača takoj ali pa naj se vplača takoj vsaj 20%, ostanek pa osem dnij po pozivu; vplača se po položnici ali osebno v pisarni na Dvornem trgu hišna št. 3 v Ljubljani. Stvar je pametna in zadeva velikega pomena, zato pozdravljamo ta pričetek in želimo, da podjetje uspeva.

To, kar je „Živnostenska banka“ češkim „založnam“, to bi bila lahko naša banka vsem našim posojilnicam, in naj se bi v bodoči banki osredotočilo vse denarno, bančno in kupčijsko gibanje po vseh naših deželah.

Pospešujte torej vsi domači trgovci, obrtniki, odvetniki, notarji, sploh vsi domorodni sloji prevažno podjetje z Vašim pristopom!

Pravila, pristopnice, položnice in vsa pojasnila se dobivajo brez stroškov od „Splošnega kreditnega društva“ v Ljubljani, Dvorni trg hiš. št. 3.

Druge slovenske novice.

(Nadomestna deželnozborska volitev) za mesti Kranj in Škofjaloka mesto pokojnega notarja Viktorja Globočnik vršila se bo dne 26. oktobra t. l. Kandidat, ki ima mnogo zaupanja, omenja se ravnatelj obrtne šole g. Iv. Šubic.

(Imenovanje) Naučno ministerstvo je imenovalo nadučitelja v Kamniku, g. Frana Spintre, za glavnega učitelja na učiteljski v Kopru.

(Preširnov spomenik.) Pri nas je že tako! Slovenci smo sangviničen narod. Vsake nove ideje poprimemo se z vsem ognjem navdušenega srca, a čez noč, ko prespimo tisto navdušenje, loti se naših src neka apatičnost in brezbržnost, ki je svojina jedino le našega naroda. In kakor se kaže ta hladnost v mnogih slučajih, javlja se posebno sedaj na jasn način, ko se gre za nabiranje za Preširnov spomenik. Navdušenje za nabiranje radovoljnih prispevkov je hipoma prenehalo, kakor da je izginilo to važno podjetje kar čez noč z dnevnega reda. Vzdravimo se torej iz brezdelnega mrtvila in začnimo po tolikih brezbržnih dneh s podvojeno silo z nabiranjem za spomenik našemu Orfeju, ki je toli ljubil Slovenstvo, da so mu „solze iz domovinske ljubezni lile“ in ki je nosil v duhu našega narodnega spanja v srcu plamenečo željo, „da zbudil bi Slovenščino celo“! Na delo sedaj!

(Samomor.) V Gradašcu v Ljubljani je skočil krojač Tomaž Kastelic ter utonil.

(Justični minister Ruber) je mej drugimi nerodnostimi — Slovencem v kvar seveda — storil tudi to, da je imenoval za Ljubljano na dr. Zupančeve mesto notarja Viktorja Schöwettera ki je pristaš nemškonacionalne stranke, dasiravno ni manjkalo slovenskih kandidatov za to — slovensko posest! Tega ministra naj si slovenski državni poslanci vzemo „ad notam“!

(Jubilejna kapelica.) Kamniški meščani so sezidali v proslavo vladarske 50letnice ob izvirku Bistrice lepo in veliko kapelo Lurške matere božje. Cerkev ima tudi zvonik z jednim zvonom. Kraj, kjer stoji kapelica je mnogo obiskovan po turistih, ki bodo sedaj še rajše tja zahajali.

(Na Brezjih na Gorenjskem) vršilo se je v nedeljo, dne 9. t. m. slovesno nastavljenje frančiškanov v ondotnem novem samostanu. Sv. mašo in pridigo je imel ljubljanski knez in škof dr. Anton Jeglič.

(Požar) je nastal pretečeni teden v rudninski tovarni v Beli peči. Ogenj so sicer kmalu pogasili, vendar je škoda precejšna.

(Trgatev) pričela se je te dni tudi po Dolenskem. Kvaliteta je dobra, pridelek seveda ni obil. Cene niso baš previsoke.

(Poštna zveza) odprla se je med Velikimi Laščami in Novo vasjo.

(Letina na Kranjskem.) Poljski pridelki — razen krompirja — so dobro obrodili. Krompir pa je po nekod močno jel gnjiti. Sadja je v obče manj kot lani. — Goveja živina ima visoko ceno, ker se je pridelalo letos obilo krme.

(Divjačine) je na Kranjskem v letošnji lovski sezoni še dokaj. Tožbe o prožrešnih zajcih, ki so do zdaj napravljali našemu kmetu na polju in sadnemu drevju obilo škode, po novem lovskem zakonu niso tako goste.

(Ustrelil se je) dne 3. t. m. na Vrhniki ondotni finančni paznik Rafael Povžek.

(Redek lovski plen.) V Rašici na Kranjskem je ustrelil dne 9. t. m. baron Lichtenbergov lovec žival, katere ni nihče poznal. Izkazalo se je, da je progasta hijena, ki živi edino v severni Afriki. Kako je prišla žival na Kranjsko, kjer so jo opazovali že celi mesec, je uganka; najbrže je ušla kateri menažariji. Baron Lichtenberg jo je podaril dež. muzeju.

(Na Sv. Višarjah) sklenili so letošnje romanje dne 2. t. m. Prišlo je na goro letos 18.000 romarjev.

(Za pogorelce v Očji vasi) je daroval cesar 1000 gld. Naj bi se tudi slovenski rojaki po svoji možnosti odzvali s primernimi darovi.

(Zavod za slepce v Celovcu) je začel delovati dne 11. oktobra t. l. ter šteje 18 otrok.

(Koroško vrtnarsko društvo v Celovcu) začne svoje poučne tečaje dne 3. novembra t. l. Čas za vpisovanje je do 25. oktobra.

(**Železnico v Krško dolino na Koroškem**) so slovesno otvorili dne 9. t. m.

(**Zasmehovanje slovenščine na Koroškem**) Pri okr. sodniji v Rožu zgodil se je dne 7. t. m. enak slučaj preziranja slovenščine, kakor pri graškem nadsodišču. Stranke so bile slovenske, tožba in vabila istotako, pri obravnavi pa je izjavil sodnik Pirker, da ni slovenščine zmožen, da se ni v Rožaku nikdar slovensko obravnavalo in se tudi ne bo.

(**Goriški Italijani**) ne morejo preboleti, da je vlada pokazala enkrat svojo lastno voljo, ustanovila za Slovence nujno potrebno ljudsko šolo, iztirjala v to potreben denar od mestne uprave ter zaprla laško šolo v Podgori, ki ni imela nikdar zadostnega števila učencev. Slovincem se je pripoznala s tem še le prva drobtinica narodne enakopravnosti, a Italijani kriče že tako neusmiljeno; kaj še le počnó, ko bodo morali enkrat s Slovenci „bratovsko“ deliti narodna prava.

(**Italijani v — večino.**) Tržaški laški listi raznašajo zadnje dni vest, da se pogaja grof Thun z italijanskimi poslanci naj prestopijo v večino, za kar se jim baje obeča nova železniška proga s Trstom ter več predpravil napram Slovanom in tirolskim Nemcem. Po Italijanih pač ni dolgčas v parlamentarni večini ne Slovanom, še manj pa novemu ministru, Tirolcu D. Pauliju.

(**Lahi proti Lahom.**) Na Primorskem se demonstracije ponavljajo, toda demonstrirajo edino le Italijani nižjih slojev zoper italijansko gospodo. Stvar je na prvi vid smešna, ako pa se išče vzroka, najde se ga pri grozni socialni bedi laških delavcev in kmetov, katere izsesavajo njih krvni bratje v mestnih suknjah. To izmozgano laško ljudstvo pa je ob enem tudi vkljub opevani laški klasični kulturi tako zagovjedno in zanemarjeno, a tudi obupano in razdraženo, da sovraži, kar se zove italijansko, ker dovolj britko občuti, kaj ima od svojih gospodskih voditeljev, ki zagovarjajo italijansko narodnost. Tako je prišlo nedavno v Poreč nad sto laških kmetov razgrajati nad laško gospodo, miriti so jih morali orožniki. Te dni pa je prišlo v Zagrad kakih 50 laških novincev iz popolnoma furlanskega kraja. Ti so začeli nakrat upiti: „Smrt Italijanom! Ven s tistimi od „Lege“ itd. Orožniki morali so rabiti orožje, sicer bi se bili Italijani med seboj pobili — iz politične mržnje. To poročajo italijanski listi, ki si takega nenaravnega pojava med ljudstvom jedne in iste narodnosti nikakor tolmačiti ne znajo. Mi pa to razumemo — vzrok je stiskanje ljudstva, ki v smrtnem zvižanju ne povprašuje, ali je oni, ki mu na tiličku stoji tudi — narodni brat.

Druge avstrijske novice.

(**Državni zbor**) dognal je pretečeni teden prvo branje pogodbenih predlog ter se je izvolil nato poseben odsek 48 članov, ki so odpotovali v torek v Budapešto k skupnim sejam z ogrskim odsekom. Iz med Slovencev in Hrvatov so izvoljeni v omenjeni odsek vitez Berks, dr. Laginja, Šuklje in Wahnianin. Pretečeni petek predložen je bil zbornici načrt za uravnavo plač državnim slugam. Finančni minister je pojasnjeval, zakaj ni sedaj možna taka uravnava, nego se mora odpreti državi kak nov vir. Vendar pa je nade, da se ta nujna preosnova prej ali slej izvede. Državni zbor se je na to prekinil do četrtega t. j. 13. t. m.

(**Sodni uradniki, ki so politični agitatorji**) so dobili od pravosodnega ministra poduk, kaj da se ne strinja s poklicem sodnika. V to svrhu so dobila vsa nadsodišča nalog, paziti na podrejene sodnike-uradnike, da se ti ne bodo vmešavali v nikake politične agitacije. Sodnik naj pazi na ugled na zgoraj in zdolaj. Slovenske sodnike ta ukaz pač nič ne zadene, vsaj pri nas na Štajarskem ne, ker je bilo itak dosedaj dovolj „paznih“ očij od zgoraj in — spodaj, ki so brže pripravljene ga ovaditi. Dasi smo proti vsakemu vzkracevanju svobodnega mišljenja, najsi bo tudi napram sovražniku, hasnilo bo vendar sodniškemu ugledu, ako bodo nemški nacionalni sodni uradniki morali odložiti razna dostojanstva, kakor predsedništva kazin, vodstva pevskih društev, kjer se vežba „Wacht am

Rhein“, ter drugih nacionalnih in Bismarckovih društev.

(**Nemška opozicija se krši.**) Iz „Nemške ljudske stranke“, t. j. one stranke, ki ima obstrukcijo v državnem zboru v svojem zakupu, je izstopil poslanec Bareuther. Kot vzrok navaja, da mu je klub, ki ne dela obstrukcije — dolgočasen.

(**Izgon tujih rogoviležev.**) Ministerstvo za notranje zadeve je izdalo zakon glede izгона tujcev, ki bi vznemirjali na avstrijskih tleh razne narodnosti. Tak zakon že sicer imamo, le da se je na istega oziralo samo pri Slovanih, a sedaj se je popolnil ter bo veljal tudi za pruske uskoke. Kako hitro se je spomnilo na ta zakon, ko je bival ruski general Komarov v Pragi, kako grdo je zagrozila pruska vlada poljskim zdravnikom, da jih bo dala policijskim potom izgnati iz države, ako bi prišli k zdravniškemu kongresu v Prusijo; pri vsem tem pa se ni ne avstrijski ne pruski vladi zdelo kaj pomembnega, da so hodili iz sosednjih pruskih pokrajin najhujši hujskači na Česko in Moravsko ter tam pridigovali smrt Slovanom. Sedaj pa, ko hoče novi zakon enako prusko ščuvanje prepovedati, kričijo Nemci o zatiranju osebne prostosti. Za Slované ni osebne prostosti?

(**V Šleziji**) smejo Nemci počenjati vse, kakor tudi pri nas. Nek poljski list piše: „Šole v tej deželi so glavna gnezdišča prusofilstva. Učenci srednjih šol nosijo po suknjah pripete plavice ter se pozdravljajo očitno s „Heil“. Ravnateljstva, katerih skrb bi morala biti patriotična odgoja mladine, molčijo k vsemu temu. Najgorše so razmere v privatnih protestantovskih učiteljskih seminarjih, katerih učiteljstvo sestoji iz zgolj Prusov. Kake učitelje odgojuje ta seminar, pač ni treba povdarjati. To seme nišče ima pravico javnosti, dasi je že poljsko prebivalstvo prepogosto protestovalo zoper to. Vlada naj bi politične razmere v Šleziji temeljito študirala ter naj bi zastavila vse svoje moči, da se ne bo pohujševal patriotični del prebivalstva nad tem, kako se tepta tukaj avstrijski državni čut“. Zbok tega dobrohotnega opomina besnijo nemški listi ter nazivajo Poljake za ovaduhe. Slaba nemška vest!

(**Premembe pri zagrebškem voju.**) Sedajni poveljnik 13. voja v Zagrebu, general konjice baron Bechtolsheim pride k 8. voju v Prago, v Zagreb pa fem. Emanuel Merta iz Jožefovega na Češkem.

(**V Budapešto**) obrnjene so bile ta teden vse oči. Mažari govorili so jako samozavestno še predno so šli naši avstrijski pooblaščenici v Budapešto se z njimi pogajati. Tako se je zadnji čas čisto povpraševalo ministerskega predsednika, kaj že ima ukrenjenega za slučaj, da si jame Ogrska lastno urejevati državne zadeve. Nagodbo hočejo imeti podaljšano edino le na 10 let, a to samo pod pogoji, ki so obstojali do sedaj. Avstrijski delegatje podali so se v Budapešto s trdnim sklepom, da hočejo doseči razmerje 62:38, t. j. Avstrija plačuj 62 odstotkov, Ogrska pa 38, kar pa je še itak velika krivica. Ako ne dosežejo delegacije ničesar vspešnega, podaljšal bo grof Thun, če tudi izvenparlamentarnim potom nagodbe provizorično do novega leta. Kako pa potem?

Ogled po širnem svetu.

(**Med papežem in nemškim cesarjem**) je nastalo navskrižje. Papež je sprejel nedavno odlične francoske romarje ter jim zagotovil, da smatra le Francijo poklicano za varstvo krščanstva v Palestini. Nemški cesar, dasi protestant, prisvaja si sam tako nadoblast ter je vsled papeževe izjave močno užaljen. Nemškega zastopnika v Vatikanu, Bülowa, je dal odpoklicati.

(**Nemški cesar na Jutrovem.**) Dne 12. t. m. je odpotoval nemški cesar v velikem spremstvu v Sveto deželo. V Jeruzalem dospé 29. t. m., kjer se vrši v njegovi prisotnosti blagoslovljenje nove cerkve. Cesar ostane na potovanju dva meseca.

(**Šolstvo v Ameriki.**) Najboljše šolske razmere so v Severni Ameriki, tako se vsaj statistično dokazuje, ker je v tej državi najmanj analfabetov. Statistika pa je menda vendar pretirana, kajti ravnokar poročajo listi, da samo v

bogatem mestu New Jorku primanjkuje v letošnjem letu — 25.000 sedežev za šolske otroke. Toliko tisoč otrok bo moralo tedaj ostati v glavnem mestu brez šolskega poduka.

(**Po vojni v Ameriki**) razkrivajo se sedaj stvari, ki osvetljujejo prav grozno ameriškansko korupcijo na celi črti. Največ vojakov je pomrlo v glavnem vojaškem taboru Camp Thomas. Zdravniška služba je bila tam poverjena nekemu — pasjemu zdravniku. Dotični mazač je prišel na to prevažno mesto, kjer je dobival zelo visoko plačo, le vsled tega, ker je svojedobno srečno ozdravil malega psička, ljubljenca Mac Kinley eve soproge.

(**Na Kitajskem**) se godijo čudne premembe. Tajnost je, živi li še bivši cesar ali so ga usmrtili. Cesarica vdova uničuje v hipu vse napredne uvedbe svojega prednika. Zatreti je dala vse domače časopise ter izdajatelje kaznovati. Uradniki, ki so bili z bivšim naprednim cesarjem istih nazorov, odpravljeni so iz službe. Kina hoče ostati „obzidana“.

Dopisi.

(**Iz Jurkloštra.**) Znano je po vsem Slovenskem, da smo pri zadnjih volitvah iztrgali občinski odbor iz grabežljivih krempljev protestanta in Nemca, bivšega župana E. Geipla. Sedaj je zavladal red v naši občini. Prej si hodil in hodil po večkrat zaman v Jurklošter, župana ni bilo nikoli dobiti doma, bodisi da je lazil kje po hribih, se nahajal pri somišljeniku v Lokavcu ali pa je cele dneve prespal; sedaj imamo svoje uradne dneve in za nujne zadeve je vedno na razpolago naš novi župan g. Šmit in pa občinski tajnik g. Hvalec. Mesto prejšnjega Geiplovega nemškega pečata imamo samo slovenski pečat. Naš občinski odbor je stopil v sodelovanje za slovenski narod, župan g. Šmit se je vdeležil županskega shoda v Ljubljani in upajmo, da urejuje vse v slovenskem jeziku. Toda zdi se, da vendar manjka v občinskem odboru moža, ki bi znal pri sejah ves odbor podučiti o tekočih razmerah slovenskega naroda, in če je v odboru tak mož, zakaj se ni pri zadnji seji občinskega odbora ničesar razpravljalo o slovenskem vseučilišču v Ljubljani, o ustanovitvi nadsodišča za vse slovenske pokrajine v Ljubljani, o slovenskem poštne pečatu in o slovenskih napisih na pošti v Jurkloštru, o prispevkih občine za jubilejni zaklad za visokošolce v spomin 50letnega vladanja cesarja Franca Jožefa I. in če se je kaj o tem razpravljalo, zakaj ne objavi nikdo dotičnih sklepov v „Domovini“ v vspeh drugih občinam? Občinski odbori, zavedajte se svoje avtonomne moči in delajte za svoj narod! Kdor molči, ne koristi nič, tu se spominjamo pregovora, ki ga je bilo že večkrat v „Domovini“ brati: „Stoječ mlin in molčeč jezik ne koristi nič!“

Upamo, da bode zavedni občinski odbor v Jurkloštru pri svojih prihodnjih sejah nadomestil, kar je pri prvi seji pozabil in zamudil. Omenjene zadeve so tako nujne, da bi se ne smelo na nje pozabiti in da bi se ne smele odlagati, da se ne zamudi ugodni čas. „Kar danes lahko storiš, ne odlagaj na jutri“ in „Kuj železo, dokler je vroče!“

(**Iz Konjic.**) Usoda bednih potujočih umetnikov(?) speljala je pretekli četrtek četvorico nekih solnograških „šrameljcev“ v naš trg.

Prišli so z idejalnim namenom, da odidejo od tod s polnimi žepi in — želodeci, — kaj drugega niso nameravali in tudi ne pričakovali, — ker v Konjicah predstavljali so si gotovo same dobrodušne „špisburgarje“, kojim je treba le malo glasno na kake orglice piskati, da se zadosti njihovim umetniškim zahtevam.

No, zmotili so se v vseh točkah, ker naši Konjičani — nemškega mišljenja, če tudi slovenskega pokolenja — so umetniški separatisti. Oni prezirajo Wagnerja, Mozarta, Haydna et consortes, njim je pravi umetnik — godec le naš pre — ljubljani gospod dr. Simonitsch.

Oa jim mora zapiskati na svojo piščalko, da ploskajo, da zaplešejo, on jim zapiska, pa lahko dela z njimi, kar hoče.

No, pridno je piskal ter kot reformirani hamelski podganolovec spravil svoje Konjičane

v brlog Wolfa, kjer se Bismarck časti in Prusija želji, kjer se Slovanom s poginom grozi itd. itd.

Vreden je g. dr. Simonitsch svojih pristašev, ti so vredni njega.

H koncertu prišlo je nekaj državnih uradnikov, kar je imelo čudne posledice.

Simonitscheva banda zakrulila je pesem avstrijskih izdajalcev „Wacht am Rhein“.

Uradniki niso protestirali, temveč mirno poslušali, kar ni nič čudnega, saj so sami trdi, zavedni Nemci, pač pa je čudno, da je nastal velikanski hrup in krič, s kojim se je zahtevalo odstranitev teh uradnikov.

Zapustili so lokal, — duri odprli so jim na stežaj — za njimi zvenele so psovke in hajlanje.

Zakaj so morali iti, se vprašamo?

Iz narodnih ozirrov gotovo ne, saj niti eden njih ni Slovenec, ker Konjice so že znano pribežališče nemških uradnikov.

Ostane nam le eden vzrok.

Državni, cesarski uradniki so, tedaj uradniki tiste Avstrije, koje bi nekoji radi priklopili Prusiji.

Zoperstavlja se nam pero, da moramo v jubilejnim letu pisati:

V Konjicah se je demonstrovalo proti cesarskim uradnikom — t. j. proti Avstriji.

Komentarja menda ni treba.

Kedo je za to demonstracijo odgovoren? — mi ne — tudi ne ona druhal, pač pa njen voditelj — no — plačilni dan mora priti.

Sicer pa to ni edini čin — proti cesarskim uradnikom naperjen.

Drugič Vam bodem pisal o razmerah v tukajšnjem nemškem kazinu — neverjetno se Vam bode zdelo — a, je žalibog res.

Pri demonstraciji odlikoval se je gospod Lauritsch, kojega si pa prihranim za drugokrat, ker nočem, da bi dišal ta dopis po parfemu bivšega usnjarskega pomočnika.

Tudi g. Fink, solicitor gosp. dr. Rudolfa igral je ulogo, kar je pa velika lahkomisljenost, ker ako bi Slovenec v službi Nemca kaj tacega storil, moral bi drugod ljubiti kruhek iskati.

Da ne ignoriramo občinskega svetovalca, gospoda Werbnigga, še omenimo, da se je demonstriralo v njegovi gostilni — on sam je marljivo pomagal.

Kdor je dober Avstrijanec, kdor je pošten Slovenec, se bode vedel ogibati Werbnigg-ove gostilne.

Iz Ptuja. V ptujski okolici še pač narodna zavest obče trdno spi. Jasen dokaz temu je, da silijo slovenski stariši s svojimi slovenskimi otroci v mestne nemške šole. Ta naval se je množil od leta do leta pomembno, kar se je omejil od nepričakovane strani.

Če bi kdo trdil, da je gnala vedoželjnost slovensko deco v nemške ljudske šole, v deško kakor tudi v dekliško, naj trdi, pa pravi vzrok to ni. — Da bi se naučil nemški, nemški, to je tista sila, ki je že toliko nesrečnih žrtev iztrgala slovenskim šolam in jih vrgla v žrelo nemškim, da bi se ponemčurili, pa ne, da bi se kaj naučili.

Zaslepljeni stariši ali vas ni sram, da morajo celó naši nasprotniki, sovražniki storiti meje vašemu početju. — Kako se naj nauči otrok v trdo nemški šoli kaj, ako ne razume učitelja, kaj ga uči? Idite vi sedet tje, in videli bode, kako mučno mora biti to za otroka po ure, dni in mesece tam nepremično sedeti in se dolgočasiti. Otroci se ne nauče nič!

Kako se pregrešijo slovenski stariši s tem, da dajejo in silijo svoje otroke v nemške šole! — Prvič: otrok zaostane v pouku, ker ne razume, kar ga učitelj uči; drugič: je kvarljivo otroku, da se mora tam dolgočasiti in pri tem mirno sedeti, — da, ako razume, kar se uči, in razume pouk, tedaj se gotovo ne dolgočasi tako, kakor se sicer; — tretjič: se otroci pokvarijo tudi нравno v obče vanju z mestnimi pobalini. Ker nimajo od poldne pa do dveh šole, imajo tedaj dovolj časa, da si izumijo in izvrše marsikaj; da jim gredo mestni pobalini, pouličnjaki na roko, je umevno. Če bi pa tudi vseh teh in drugih nevarnosti ne bilo, pa se pregreše stariši zoper narodnost. Vi stariši bode krivi, ako bodo kdaj vaši otroci zaničevali svoj rod, in se

sramovali svojega, vašega jezika. Vi ste isti krvoločneži, ki svojo deco dajate sovražniku, da jo isti potuji, in tako potem napolnjene s srdom in z zaničevanjem do svojega naroda pošilja na boj zoper lasten rod, zoper lastno kri, kakor nekdanji luti Turki janičarje.

Zapomnite si, velja vam in vsem vam enakim starišem, kar so že naš vladika Anton Martin Slomšek rekli, namreč:

„Vaši otroci vas bodo po nemško kleli in zaničevali, vi pa bode po slovensko jokali!“

Ako hočete, da se vaši otroci res kaj nauče, naj le obiskujejo vaše domače slovenske ljudske šole do konca. Tiste blažene nemščine se že tam toliko nauče, če jim je bode sploh kedaj treba.

Ta naval slovenskih otrok na nemške šole je bil v zadnjem času tolikšen, da letos ni mogel ptujski šolski svet slovenskih otrok več sprejeti, temveč je obdržal le že prej vpisane. — Nekteri stariši so hodili celo osebno k posameznim udom šolskega sveta prosjačit za vsprejem.

Ali vas nič ni bilo sram, ko so vas odganjali!? Mestni župan Ornigg, čeravno sam nemčur, je rekel nekemu takemu petolizcu: „Če ste Slovenci, pa ostanite Slovenci!“

Ubogo ljudstvo vzdrami se, vzdrami! Kje je tvoj slovenski ponos! „Biti slovenske krvi, bodi Slovencu ponos!“

Iz Slovenskih gor. Zborovanje „Zveze posojilnic“ se je določilo na dan 27. oktobra t. l.

Zdi se mi, da bi bilo bolje, ako bi se vršilo zborovanje še le meseca novembra.

To pa radi tega, ker še imajo ta mesec udje načelstev opravljati razna gospodarska dela ter njim vsled tega med tednom primanjkuje časa za potovanje v Celje!

Zborovanje „Zaveze“ pa ima le takrat pomen in vspeh, ako se zborovanja udeleže udje načelstev in ne le celjski gospodje kot pooblaščenci raznih posojilnic.

Posojilnice, katere so pri „Zvezi“, morale bi se po udih načelstva udeleževati zborovanja!

Saj je treba, da ti odgovorni zastopniki zavodov slišijo poučila pregledovalca o pregledovanju, da se o nasvetih pregledovalca takoj razgovarjajo in sklepajo, da se po tem poduku pospešuje jednotno in dobro poslovanje.

Udje načelstev naj bi pa na teh zborih poročali o vseh posebnih dogodajih, katere so doživele zadrage med letom, kateri pa so bili posebnega pomena, iz katerih se lahko marsikaj sprejme za navodilo za bodočnost.

Zbori „Zveze“ naj v bodoče ne bodo le formaliteta, ampak tla skupnega delovanja, razgovora, poduka! Za dobro organizacijo posojilnic je treba medsebojnega spoznanja, zaupanja, podporanja!

„Zveza posojilnic“ naj se ne kaže samo na papirju ali v tem, da se plačujejo doneski za isti zaklad.

Narodno-gospodarske novice.

Od sadjarskega shoda v Celji priporočana sadna plemena.

Gledé sadnih plemen bila je dosihdob pri nas največja zmešnjava. Veliko časa so se sadjarji ravnali po načelu, da se goje in sade najraznovrstnejša sadna plemena. Zato si je vsak prizadeval zacepiti prav veliko raznih sort in se nam torej prav nič ni čuditi, ako se najdejo posestniki, ki nimajo niti dveh dreves ene in iste sorte. Celó nadvojvoda Ivan, ki se je mnogo, mnogo prizadeval pri nas sadjarstvo povzdigniti, je bil teh misli in je iz vseh krajev, celó iz Amerike naročeval cepiče od raznih sadnih plemen. Ko se je pa v zadnjih letih trgovina s sadjem bolj oživela, se je takoj pokazalo, da je to načelo, namreč gojiti in saditi mnogo različnih sort, čisto krivo in napačno. Kdor je imel večje množine sadja od ene in iste sorte, seveda lepe, prodal ga je lažje in dražje, nego drugi, ki je imel še toliko raznovrstnih sort. To nas je dovedlo do spoznanja, da se mora število sort omejiti le na nekatere sorte, s takimi lastnostmi, ki jih vsestransko priporočujejo. O tej zadevi se je pri raznih zborovanjih že mnogokrat posvet

valo in tudi pri sadjarskem shodu v Celji se je to vprašanje precej živahno razpravljalo, ter so se končno te-le sorte kot posebno priporočljive sprejele v normalno zbirko sadnih plemen.

I. vrsta.

1. Kanada rajneta (Robotka iz Kanade) tudi pariški rambur imenovana. Ta sorta bila je skoraj v vsaki zbirki.

2. Velika kaselska rajneta. To sorto so izpostavili: Kranjc, Berks, Levstik, Zagode, Ipavic, Gregorec, Hicelberger, Legvart in še drugi.

3. Veliki renski bob (Bobovec). Izpostavili so to sorto: Kranjc, Hicelberger, Ipavic, Šantej, Prislán, Berks, Lončar in še drugi.

Vsi navzoči sadjarji so se strinjali v tem, da so te tri sorte v prvi vrsti vsega priporočila vredne in da se torej tudi naj povsod pri nas v največjem številu pomnožujejo in sadijo.

II. vrsta.

1. Zlata rimska parmena. Tudi to jabelko je bilo skoraj v vsaki zbirki.

2. Ananas rajneta. To sorto so razstavili: Kolarič, Lipold, Ipavic, Vošnjak, Čuček, Kurbus, Žličar, Cilenšek.

3. Šampanjska rajneta. To so razstavili: Kranjc, Levstik, Vizovišek, Rak, Berks, Hicelberger, Lipold, Gregorec, Klopčič, Košar, Dolinar, Strnad in še drugi.

4. Ribstonov pepinek. To jabelko so razstavili: Kranjc, Kotnik, Vošnjak, Brinovec, Berks, Križan, Jevnik, Turnšek, Friedrich, Hausenbichler, Šantej, Štiglic, Hicelberger.

5. Blenheimška rajneta. To so imeli razstavljeno: Berks, Janič, Šmid, Šantej, Vihernik.

6. Danski robač. To jabelko so razstavili: Vizovišek, Lomer, Lipold, Križan, Mirnik, Turnšek, Friedrich, Kopitler, Šantej, Šmid, Verdev, Bizjak, Kodre.

7. Damazonka. To so razstavili: Legvart, Križan, Steiner, Turnšek, Janič, Verdev, Čuček, Kurbus.

8. Mošancelj so razstavili: Kranjc, Levstik, Jošt, Rančigaj, Lipold, Ipavic, Jezernik, Ocvirk, Stadler, Kopitler, Lončar, Cilenšek, Kurbus; Šantej in še nekateri drugi.

9. Belefler. To jabelko so razstavili: Berks, Ipavic, Šuler.

10. Prižasti kardinal bil je tudi skoraj v vsaki zbirki.

11. Rudeči jesenski kalvil je bil isto tako v prav mnogih zbirkah.

12. Šarlemovski je bil v zbirki Ivana Kranjca in viteza Berksa.

Jabelka od števil 1—9 so zimska, 10 in 11 sta jesenski, 12 pa je letno jabelko.

Poleg prvih treh (I. vrsta) se naj tudi te sorte (II. vrsta) v primernem številu gojé ter jih shod sadjarjev priporočá, da se zlasti s tistimi, ki so še manj znane in razširjene povsod delajo poskusi.

Gledé krajevnih sort, kakršna je n. pr. voščenska, se je sklenilo, da se naj tudi zanaprej v dotičnem kraju skrbno gojé. Želeti je pa, da se zlasti z voščenko delajo poskušnje in ako se te obnesejo, tedaj se bode tudi to jabelko, katero si je v trgovini že toliko veljavo pridobilo, v splošno zasaditev priporočalo.

Razun razstavljavcev iz okraja Laško in Sevnica so prav lepe voščenske razstavili tudi še nekateri drugi kakor n. pr. J. Krušič, župnik pri Sv. Andreju.

Istotako bode dobro, ako se delajo poskusi s „Kronsko rajneto“, katero so razstavili Miha Jošt, J. Antloga, J. Esih, A. Kač, J. Košar, J. Dolschein, J. Žvegler, Gregorčič in še drugi.

Imena nekaterih — ne vseh — razstavljavcev od tukaj naštetih in od sadjarskega shoda priporočenih sort, smo zato pristavili, da bodo tisti, ki želé v spomladi dobiti cepičev od dotičnih sort, vedeli do koga se jim je obrniti.

Končno pa še vsem našim sadjarjem prav toplo priporočamo, da pri zasajenji svojih sadovnikov v prihodnje postopajo razumno in previdno, da opusté popolnoma gledé obilice sadnih sort od mnogih vrtnarjev in drevesničarjev priporočeno in pospeševano načelo, ter se vseskozi ravnajo po pravilu, ki pravi: „Imej le malo, pa lep sort!“

Književnost.

(Slovenska stenografija) po Gabelsbergerjevem sistemu, katero je priredil gosp. profesor F. Magdič, izšla je ravno kar. Metoda je dokaj najpreprostejša, nego v dosedajni slovenski stenografiji, a tisk je jako izrazit, kar se ne da trditi o dosedajni knjigi. Cena knjige je 50 kr.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so od 25. avgusta do konca septembra poslali: Gdč. Franjica Smid na Gašpetu pri Kranju iz društvenega nabiralnika 5. gld. — Harabobaša iz Rajhenburga nabral na shodu na Kumu pri hajdukih 2 gld. — Il. bistriška-trnovska moška podružnica po g. Kr. Hodniku 25 gld. — Č. g. Jožef Zelnik, župnik v Čemšeniku, 2 gld. — Gospa Matilda Sebenikar na Rakeku 5. gld. — Slavn. posojilnica v Cirknici 10 gld. — G. Vinko Poljanec, bogoslovec v Celovcu, nabral pri cesarski slavnosti Bralnega društva v Podvincih 12 gld. — Podružnica v Komnu na Krasu po č. g. dekanu Lukežiču, 1 gld. — Podružnica na Greti pri Trstu 32 gld. 67 kr. — Podružnica za Tolsti Vrh in okolico 16 gld. — Mala družba pri č. g. dekanu Lavrenčiču v Šmartinu pri Litiji 6 gld. — Iz nabiralnika Slaparjeve gostilne v Lukovici 5 gld. — G. abiturijent Fr. Kimovec 4 gld. 10 kr., nabrane na izletu cerkljanskih pevki pri g. A. Mejaču v Komendi. — Slavno uredništvo „Slovenskega lista“ zbirko 20 gld. 82 kr. — G. Anton Mežan, gostilničar na Studencu, iz nabiralnika 50 kr. — Podružnica „Gorenjska Dolina“ v Kranjski Gori 77 gld. 33 kr. — G. Fran Lavtižar, učitelj v Kamni Gorici 1 gld. kot mesečna doneska za september in oktober 4 50 kr. — Kamniška ženska podružnica po blagajničarici gdč. Rezki Karolnikovi 64 gld. s prošnjo, „da bi se vendar že enkrat ljubi Bog usmilil tlačenih Slovencev“. — Stanovitne požrtvovalnosti pa prosí vse blage Slovence: Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Sejmi.

Dne 16. oktobra pri Sv. Filipu v Veračah. Dne 17. v Apačah in Pristavi. Dne 18. v Mozirju, Podredu, Trbovljah in Vojniku. Dne 19. na Vidmu. Dne 20. v Mariboru. Dne 21. v Celju, Mali Nedelji, Rajhenburgu in Sv. Petru pod Sv. gorami. Dne 22. v Mariboru.

Koledar.

Petek (14.) Kalist I. p. sp. — Sobota (15.) Terezija, dev. — Nedelja (16.) 20. pobinkošna. Gal., opat. — Ponedeljek (17.) Hedviga, vdova. — Torek (18.) Luka, evangelist. — Sreda (19.) Peter Alkant, sp.; Edbin opat. — Četrtek (20.) Janez Kant., sp. — Mlad dne 15. ob 1. uri 43 m. zvečer.

Loterijske številke.

Trst dne 8. oktobra 1898: 84, 37, 64, 86, 52
Linc „ „ „ „ 14, 5, 73, 78, 66

Listnica uredništva.

G. Simonu Sekirnik, učitelju-voditelju v Rogateci potrjujemo, da ni v nikaki zvezi z dopisom od tam. Ker nam ta zaupljiv gospod tudi zatrjuje, da na dotičnem poročilu ni bilo vse istinito, obžalujemo, da bi se bila g. Wretzl ugodila krivica. Krivica se ne sme storiti ne sovražniku, ne prijatelju. To si naj zapomnijo naši poročevalci.

V Laškem trgu

v gosp. Pirnatovi hiši odprl sem trgovino z mešanim blagom, kar si usojam naznaniti slavnemu občinstvu z uljudnim priporočilom za mnogobrojni obisk.

(294)

Juro Merzel.

Splošno

kreditno društvo

v Ljubljani, Dvorni trg štev. 3

sprejema in izplačuje hranilne vloge vsak dan, obresti 4½% polumesečno ali 4% od dneva vložitve do dneva vzdige.

V tekočem računu (Giro-konto) se računajo obresti od dneva vložitve do dneva vzdige za zdaj po 3½%.

Rentni davek plača društvo samo. Posojila in kredit v vsaki obliki, obresti so po 5½% in po 5%, brez vsakih stroškov ali prispevkov.

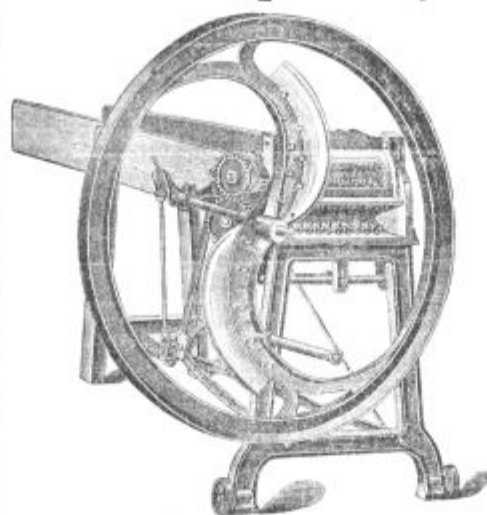
Poštno-hranilnišne položnice in pojasnila brezplačno v pisarni ali po pošti.

Člani se sprejemajo iz naših pokrajin, potrebno je le z izjavo pristopa naznaniti, koliko glavnih deležev po 100 gld. se želi.

Uradne ure od 9.—12. dopoldne in od 3.—5. ure popoldne.

Najnovejšo in najboljšo slamorenico

izdeluje in prodaja tvrdka:
Pehani, Lorber in dr.
tovarna za stroje in livarna
v Žalcu pri Celju.

Ceniki s podobo na zahtevanje zastoj.

Natakarica

zmožna slovenskega in nemškega jezika za gostilno na deželi, katera bi prevzela na račun ali napoved plače, se išče. — Ponudbe in spričevala pod št. 10. poste (289) restante Mislinje (Missling).

Naznanilo.

Naročitev ameriških trt iz skupnih državnih in deželnih nasadov za leto 1898/99.

Štajerski deželni odbor imel bo v jeseni 1898 oziroma v spomladi 1899 sledečo množino ameriških trt pod nastopnimi pogoji za oddati:

1. 300.000 ceplicev (večinoma šipon rumeni, graševina laška, zelenič, rulandec; potem graševina mala, ranfol beli in rudeči, belina, traminec rudeči, žlahtnina bela in rudeča, burgundec beli in modri, kavčina, ceplice na riparijo portalis, vitis solonis ali rupestris montikolo).

2. 400.000 korenjakov od riparije portalis, rupestris montikole in vitis solonis.

3. Večje število ključev od imenovanih treh podlag. ad 1. 50.000 ceplicev razdelilo se bo med posebno oziravredne vinorejce, kateri so brezobrestno posojilo dobili. 100.000 ceplicev dobijo nepremožni ali manjpremožni vinorejci po znižani ceni od 80 gld. za 1000 komadov. Od ostalih ceplicev bode se 1000 komadov po 120 gld. vsakemu naročniku prodalo.

ad 2. 100.000 korenjakov bode se med uboge vinorejce brezplačno razdelilo. Ostale množino dobijo ubogi ali manjpremožni vinorejci po znižani ceni od 7 gld. za 1000 komadov.

Premožnim posestnikom bo se še le tedaj s korenjaki vstrelči zamoglo, ko bo se potrebam ubogih ali manjpremožnih udovoljilo, ter si deželni odbor za ta slučaj določbo cene pridruže.

ad 3. Od ključev bode se polovica brezplačno, polovica pa po znižani ceni od 3 gld. za 1000 komadov oddala, in sicer naslanjaje se na gmotne razmere naročnikov.

Vse te trte oddajale se bodo le tistim štajerskim posestnikom, katerih vinogradi se nahajajo v občinah, ki so kot okužene izjavljene. Trgovci s trtami so od naročitve omejenega gradiva izključeni.

Cene umevajo se na lici mesta (ceplici in korenjaki večinoma iz osredne trtnice na Bregu pri Ptuj). Drugi stroški, kakor n. pr. za zavitek ali pa dovoz, bodo se posebej zaračunili.

Naročitve na ceplice in pa korenjake v popolno ceno imajo se neposredno deželnemu odboru priposlati. Naročitelji, kateri ceplice, korenjake ali ključice brezplačno ali po znižani ceni želijo, morajo se pri prisotni občini, kjer so naročilne pole razpoložene, pravčasno oglašiti.

Na naročitve, ktere se ne bodo v tem smislu najkasneje do 20. oktobra t. l. doprinesle, se ne bode oziralo.

Pri vsakej naročitvi je treba natanko navesti: ime, poklic in bivališče naročitelja, davčna občina, v kateri se vinograd nahaja in zaželjene vrste trt, ako naročnik trte brezplačno ali pa po znižani ceni želi, mora občinsko predstojništvo njegovo potrebnost potrditi.

20. oktobra t. l. imajo občinski predstojniki naročilne pole okrajnemu odboru odposlati, kateri potrdila občinskega predstojništva pregleda ter naročitve deželnemu odboru predloži.

Oddaja ceplicev in korenjakov bode se, kolikor mogoče, še to jesen vršila. Pri prevzetju trt vzročil se bode vsakemu naročniku kratek navod, kaka da se imajo trte pravilno saditi oziroma prezimiti.

Graec, meseca septembra 1898.

od štaj. dež. odbora.

Dragi bralci „Domovine“!

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“ in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno. — Ob Božiču pitane kapune itd.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, konoplje, laneno seme, belice, (Preisbeere) maline, vsake vrste suho cvetje, perje in korenine. Ob času vsake vrste sadje tudi divji kostanj vsake množine, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretnino.

(293) 52—1 Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

„Pri dobrem pastirju“!

Pratika za leto 1899

na debelo in drobno dobiti je v trgovini Dragotin Hribar-ja v Celji.

Kundmachung.

Bestellung auf amerikanische Reben aus den vereinten Staats- und Landes-Rebanlagen für die Pflanzperiode 1898/99

Vom Lande Steiermark kommen im Spätherbste 1898 und im Frühjahr 1899 folgende Mengen amerikanischer Reben unter nachbenannten Bedingungen zur Abgabe:

1. 300.000 Stück Veredlungen (grösstentheils von Mosler gelb, Wälschriesling, Sylvaner grün, Ruländer; dann Kleinriesling, Ranfol weiss und roth, Heunisch weiss, Traminer roth, Gutedel weiss und roth, Burgunder weiss und blau, Kölner blau, auf Riparia Portalis, Vitis Solonis oder Rupestris Monticola).

2. 400.000 Stück Wurzelreben von Riparia Portalis, Rupestris Monticola und Vitis Solonis.

3. Eine grössere Anzahl von Schnittröben von den eben genannten drei Unterlagssorten.

ad 1. 50.000 Stück Veredlungen werden an unbemittelte, besonders berücksichtigungswürdige Weingartenbesitzer, welche ein unverzinsliches Darlehen erhalten haben, unentgeltlich vertheilt. 100.000 Stück Veredlungen sind zur Abgabe an unbemittelte oder minderbemittelte Weingartenbesitzer um den ermässigten Preis per 80 fl. für 1000 Stück bestimmt. Der Rest wird um 120 fl. per 1000 Stück an jeden Besteller abgegeben.

ad 2. Von den Wurzelreben werden 100.000 Stück an Unbemittelte unentgeltlich vertheilt. Der Rest wird an unbemittelte und minder bemittelte Besitzer um den ermässigten Preis von 7 fl. für 1000 Stück abgegeben.

An wohlhabende Weingartenbesitzer werden Wurzelreben nur nach Befriedigung des Bedarfes an Un- und Minderbemittelte abgegeben, und behält sich der Landes-Ausschuss bei diesen Abgaben die Preisbestimmung vor.

ad 3. Die Schnittröben werden zur Hälfte unentgeltlich, zur Hälfte um den ermässigten Preis per 3 fl. für 1000 Stück je nach den Vermögensverhältnissen der Bewerber abgegeben.

Alle diese Reben werden nur an steiermärkische Besitzer, deren Weingärten in als versucht erklärten Gemeinden gelegen sind, abgegeben. Rebenhändler sind vom Bezuge obigen Materials ausgeschlossen.

Die Preise verstehen sich ab Anlage (Veredlungen und Wurzelreben grösstentheils ab Centralrebe in Unterrann bei Pettau) und werden etwaige Verpackungs- oder Zufuhrkosten besonders berechnet.

Bestellungen auf Veredlungen zum vollen Preise per 120 fl. und auf Wurzelreben zum Handelspreise, sind direct beim steierm. Landes-Ausschusse, hingegen Bestellungen unentgeltlich oder um ermässigten Preis auf Veredlungen, Wurzel- und Schnittröben nur bei der zuständigen Gemeinde, in welcher die Bestellbogen aufliegen werden, einzubringen.

Alle nicht in angegebener Weise bis spätestens 20. October l. J. eingebrachten Bestellungen werden nicht berücksichtigt.

Bei jeder Bestellung ist genau anzugeben: der Name, Wohnort und Stand des Bestellers, die Steuer-gemeinde, in welcher dessen Weingarten liegt und die gewünschte Rebsorte; falls Reben unentgeltlich oder um einen ermässigten Preis gewünscht werden, ist auch die Bestätigung der Berücksichtigungswürdigkeit von Seite des Gemeindeamtes beizusetzen.

Mit 20. October l. J. haben die Gemeindevorsteher die Bestellungen an den Bezirksausschuss behufs Vidirung der gemeindeamtlichen Bestätigungen und Vorlage an den Landes-Ausschuss einzusenden.

Die Abgabe von Veredlungen und Wurzelreben erfolgt, soweit als thunlich, schon in diesem Herbste, — und wird bei derselben jedem Abnehmer eine die sachgemässe Pflanzung und etwaige Überwinterung betreffende Belehrung eingehändigt werden.

Graz, im Monate September 1898.

Vom steierm. Landes-Ausschusse.

Velika izbira vencev!

Po najnižjih cenah!

pri **Peter Kostiču**
v Celji, Glavni trg št. 2.

Prodaja zemljišča

oziroma v najem se odda krčmarska obrt.

V Marenbergu v sredini trga je lepo, iz 18 oralov obstoječe zemljišče z eno nadstropno hišo, s krčmarsko obrtjo, z novim kegljiščem in novim gospodarskim poslopjem, prostovoljno pod zelo ugodnimi plačilnimi pogoji na prodaj, oziroma pri tej hiši obstoječa krčmarska obrt v najem oddati. — Vsa vprašanja radi prodaje, kakor tudi ponudbe radi najema krčmarske obrti, doposlati so na gospoda

Martina Kocbek-a
(279) 3—3 c. kr. notarja v Marenbergu.

Oznaniilo.

Ker se popravlja uradno poslopje c. kr. okrajnega glavarstva celjskega, prodajalo se bode tekom meseca oktobra t. l. 21 starih okenj velikosti 126/167 cm. in 11 starih dvojnatih okenj velikosti 126/167 cm. s šipami, vetrnicami in okovi vred, dalje razne stare deske za tla; 2 stare duri, stare peči, pisalne mize itd.

Ponudbe se sprejemajo v stavbinski pisarni c. kr. okrajnega glavarstva št. 10 ali pa od c. kr. okrajnega tajnika Waida ob navadnih uradnih urah.

C. kr. okrajno glavarstvo Celje, dne 11. septembra 1898. (278) 3—3

Ravnokar je izšla knjiga

ELIZABETA

cesarica avstrijska umorjena v Genevi.

Knjiga ima 4 podobe, krasno podobo cesarice, napad in umor, pogreb in morilno orožje.

Krasna knjižica je mladini in odraslim v trajen spomin blage cesarice. (285) 3—2

Stane 12. kr., s pošto 14 kr.

100 knjižic 10 gld. franco doposlanih. Gospodom trgovcem primerni rabat. — Naroča se pri

IVAN BONAČ-U V LJUBLJANI.

„Svoji k svojim!“

C. i kr. priv. tvornica,

brizgalnic, cevij in

kmetijskega orodja

R. A. Smekal
v Cechu na Moravskem
Podružnica
Zagreb
nudi.

sl. gasil. društvom brizgalnice vsake vrste s patentom proti zmrzlini cevij in opreme. Posestnikom kmetijske stroje ter peronospora-škropilnice, slednje po 11 gld. komad franco vsaka pošta. Plačila tudi na obroke. Prekupcem zdaten rabat.

Podružnica Zagreb.

V najem se da takoj posestvo

„Hamer“

pri Majšpergu ob cesti iz Ptuja v Rogatec na Dravinji. Njive, travniki in vrt blizu 40 oralov so zraven gospodarskega poslopja in enonadstropne gospodske hiše (grščinice). Ob cesti je tudi mlin na 3 kolesa in nova žaga (cirkular), ki ima vedno obilno vodne moči. Žaga in mlin (249) se tudi posebej dasta v najem 5—5 Več se izve v konventu oo. minoritov v Ptuju.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštino-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot **zaupni mož in posredovalec**

z ozira-vrednim postranskim zasluzkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Stenografa

ki zna slovenski in nemški stenografirati sprejme

(284) 2—2

dr. Ivan Dečko

v Celju.

Oznaniilo!

Tri lepa stanovanja v novem poštne poslopju II. nadstropje s 6, 5 in 4 sobami z vsem, kar k njim spada oddajo se v najem s 1. novembrom t. l. (287) 3—2

Natančnejša pojasnila pri predstojniku c. kr. poštne in brzojav. urada v Celju.

Najnižje cene!

Pozor!

Točna postrežba!

Za jesensko in zimsko dobo priporoča svojo veliko zalogo modnega in konfekcijskega blaga

Jos. Hočevvar

v Celji

(290) 4—1

Graška cesta št. 19.

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hrip, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjočin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o uporabi je 75 krajcarjev. Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Čenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancom tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znanke še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštne povzetju

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem želodčevim boleznim, pospešujejo prebavljenje, čistijo kri, krepčajo želodec. Po teh kapljicah se izgubi vse bolezni v želodcu in črevah ter se dobi dober tek. Paziti je treba na varstveno znamko, ker le one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena jednemu steklenici krepilnih švedskih kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja se vsak dan po poštne povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 gld. in več pošiljajo se poštne prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli“ ustala je že po treh dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam pokoren sluga

Bartol Lisički.

V Strmcu pri Stubici, dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu, bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri prepihu itd. Mazilo krepki izmučene žile, ter pomaga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti prevedena z varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varstveno znamko na steklenici. Cena jednemu steklenici mazila proti kostoboli z natančnim navodilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po poštne povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.